

Se 'European Agricultural Fund for Rural Development' (EAFRD)

Urban farming kan bringe villastemningen ind i boligblokken

Urban farming er mere end gulerodsbede på toppen af et højhus eller et broccoli-gartneri i storbyen. Det er også en mulighed for at forene by og land og skabe fællesskab i en boligblok samt give beboerne en flig af drømmen om hus og have.

Mange har måske hørt om urban farming og genkender det som grønne oaser af opdyrket jord midt i storbyen, men urban farming er mere end det. Det er også muligheden for at forene by og land og skabe et samarbejde omkring det at se noget gro. Dermed er urban farming både det at drive minilandbrug i byen, og det er også integrationen af byboere i livet på landet.

Fra egen jord til eget bord

Mange af de steder, hvor urban farming er skudt op i dag, er drevet af ildsjæle, der ønsker at dyrke egne afgrøder og sælge dem til byboere. Tankegangen er fra "egen" jord til "eget" bord, men ofte dør disse steder ud, når ildsjælene ikke længere er der. Det problem kan landmændene i de bynære områder dog hjælpe med. Hvis man som landmænd har en bedrift, der er placeret tæt ved byområder, er det ofte ikke muligt at udvide. Men disse landmænd har en unik mulighed for at udvide på en anden måde, nemlig via urban farming. De bynære landbrug kan starte gårdbutikker, der har byboerne i nærområdet som aftagere, eller de kan åbne op for byboerne på bedrifterne og lade dem være en del af bedriftens arbejde, fx til naturpleje eller pasning af dyr. Hvis der er en gruppe byboere, der ønsker at opdyrke et mindre område i byerne, men gerne vil sikre sig, at det er en vedvarende løsning, så kan enten den nærliggende landmand eller rådgivningsvirksomhed hjælpe med sparring omkring drift og vedligehold, og byboerne kan trække på deres erfaring. Gevinsten for landmændene er kontakt til byerne og muligheden for nye forretningsområder, mens byboerne får mulighed for at lære mere om landbrug.

Urban farming i ghettoen

Urban farming kan dog også integreres i større bebyggelser. I stedet for de større "betonbebyggelser" som prægede boligblokkene tidligere, kan man nu tænke i en sammensmeltning mellem natur og bebyggelse – en slags bylandskaber, hvor det er naturligt at se gulerødder og kartofler vokse blandt blokkene. Dette er en ny form for byplanlægning, og for at det kan lykkes, er man nødt til at tænke det ind fra starten og integrere det i boligområderne. For de større boligområder handler det om at skabe et fællesskab omkring naturen, og i flere af de traditionelle ghetto-bebyggelser kan det være en måde at integrere de mange forskellige nationaliteter i boligområdet ved at lade dem være fælles om naturen. Dette er en mere social del af byplanlægningen, der handler om at inddrage borgerne fx via væksthuse. Et eksempel på dette ses i Gellerup ved Aarhus, hvor man i forbindelse en ny helhedsplan for området, har tegnet en ny bypark, hvor der er planlagt at etablere væksthuse som supplement til de beboerhaver, der allerede findes i området. Beboerhaver og væksthuse er en måde at give beboerne i de større boligblokke en følelse af at have egen have uden at bo i et traditionelt villakvarter. Det er en mulighed for, at disse familier kan se og dyrke egne råvarer – fra egen jord til eget bord – og have et fællesskab omkring opdyrkningen.